

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות שלח - קורח תשפ"ה ♦ עלון מס' 166

השגחה שבועית

סימן שלא צריך

רבי אהרן הגדול מקארלין (בעל הזמר קה אכסוף) ישב פעם בביתו, מחוסר כל, ורעב ללחם. הוא הרגיש שכוחותיו אוזלים, והוא הולך להתעלף. התחזק הצדיק ואמר, זה לא יכול להיות שאני רעב, כי אם הייתי רעב בוודאי הקב"ה היה נותן לי אוכל. הן הפסוק אומר "עיני כל אליך..." ואתה נותן להם את אכלם בעתו", אם כך, ברגע שאצטרך לאכול הקב"ה ייתן לי. זה שעדיין ה' לא נתן לי, זהו הסימן המובהק ביותר שאני צריך לאכול.

ככה עבד הצדיק את בוראו עוד שלושה ימים ללא אוכל. לאחר שלושה ימים זימן לו הקב"ה מזון. כשהגיע האוכל אמר הרבי, עכשיו אני באמת רעב...

איננו מצפים מאף יהודי בדורנו לנהוג כך, אולם המסר נועד לכולנו: הראיה הגדולה שאני לא צריך את זה היא, שאין לי את זה.

הולך לו אדם בעולם וחושב, אם היה לי את הכישרון של פלוני הייתי אחד מהמוצלחים, בכולל / בישיבה / בעבודה.

אם היה לי את כח ההתמדה של אלמוני, כבר הייתי אחד מתלמידי החכמים של הדור.

אם היתה לי דירה גדולה, היה לי הרבה יותר יישוב הדעת.

אדם מתמקד במה שחסר לו, וחושב שהתרופה שלו היא לקבל את מה שאין לו עכשיו, אבל החובות הלבבות מלמד אותנו כי התרופה האמיתית היא אמונה.

בפרשת בהעלותך, בעניין קברות התאווה, אומר רש"י כי האנשים שהתאוו לאכול בשר היו הערב רב. רבי נפתלי צבי מרופשיץ (זרע קודש פרשת בהעלותך) מסביר כי רק ערב רב יכול להתאוו למשהו שאין לו, כי "אין שייך תאוה בבעל אמונה. כיוון שבכל דבר שחסר לו אומר, מסתמא איני צריך לזה, דאם לא כן, הלא אני אומר ומברך לו יתברך 'העושה לי כל צרכי', ואם היה צריך לי הדבר, בוודאי היה לי".

יהודי מברך כל יום 'העושה לי כל צרכי', הקב"ה עושה לי את כל מה שאני צריך, ואם אין לי - סימן שאני לא צריך את זה.

וכשאני באמת יצטרך למשהו, בעתו ובזמנו, הקב"ה ייתן לי.

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

ישועות למעלה מדרך הטבע

(מאמר א')

ואמרו לי כי התור להתקבל אצל הרבי ארן מאוד, ואם ברצוני להיכנס אליו הנני מוזמן לבית המדרש הסמוך, לחכות שם במשך כשבוע.

לא יכולתי לקבל עצה זו, כי הבטחתי לאבי שאשוב מיד. לכן נעמדתי סמוך לדלת חדרו של הרבי, בתקווה שיתמזל מזלי, ואולי כשתיפתח הדלת אזכה לפחות לראות את זיו פני הצדיק. והנה אני שומע מתוך החדר קולות רמים, מדברים בהתלהבות אדירה ובאריכות יתרה. אימצתי את אחיזי כדי להבין מה הרבי אומר שם, וכך גיליתי שהוא מברך ברכת 'אשר יצר' במשך דקות ארוכות, משך זמן שבו אפשר להספיק להתפלל את כל תפילת שמונה עשרה.

בסיום הברכה, בעודי נרעש ונרגש עד עמקי נשמת, פתח הרבי את דלת חדרו ואמר לי: "שלום עליכם יהודי מגרמניה! היה שווה שתבוא, רק כדי לשמוע איך יהודי צריך לברך ברכת 'אשר יצר'. תעביר את הדברים הלאה, ותוסיף ותגיד שיהודי צריך לכוון בברכה זו יותר מאשר בפיטו הנאמר בראש השנה ויום הכיפורים 'ונתנה תוקף קדושת היום'. כי נתנה תוקף זה מנהג, ולעומת זאת, ברכה זו היא תקנת חז"ל".

לו היו אומרים ג' פעמים ביום 'ונתנה תוקף', וברכת 'אשר יצר' רק באמצע מוסף של ימים נוראים כשארון הקודש פתוח, הרי היו כולם זוחלים ורועדים בכל מילה ומילה.

בדומה לכך סיפר הגה"צ ר' אברהם חיים ברים זצ"ל, כי שמע מפי עד נאמן שהדברי חיים מצאנו היה מברך ברכת 'אשר יצר' בעוז ותעצומות ובדבקות עילאית, ופעם אחת נסע בעל מחבר ספר 'קול אריה', אב בית הדין בברגסאז, נסיעה ארוכה מאוד אל הדברי חיים. כאשר שמע מהרבי ברכת 'אשר יצר' הפטיר, "כבר השתלמו לי ההוצאות וטרחת הדרך, בשמיעת הברכה מפי הרבי".

ידוע מהצדיקים הגדולים שבכל הדורות, ומפורש יצא מפייהם, שבברכה היקרה הזאת אפשר לפעול ישועות למעלה מדרך הטבע: בריאות, רפואה, ישועה ואריכות ימים.

הי רצון שיהיה החיזוק בעניין זה לזכות האברך ר' יצחק בן יצחק, ויזכה אף הוא לברך ולהודות את ה', מתוך בריאות שלמה בשמחה ובטוב לבב, אמן סלה.

(מתוך שיעור 304 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגו ישיר: 02-3011904)

בקשו רחמים מרובים
עבור האברך ר' יצחק בן יצחק {קלצקין} הי"ו
קו לחלוקת פרקי תהילים: 077-4822963

בפרק השלישי בהקדמה הרביעית כותב רבינו: **להיזהר לעשות כפי מה שה' יתברך מבקש**, ואז גם ה' יסכים עמו למלאות חפצו (פ' מרפא לגפש).

אנו מכירים מצות נדירות, המזדמנות פעם בכמה שנים. אמנם, קיימת גם מצווה יומיומית, שמקיימים אלפי פעמים בשנה. ונתמקד בה, לעשותה כפי מה שה' מבקש.

הרה"צ ר' אליהו רוט זצ"ל זכה לשמש בקודש אצל צדיקי בית זוועה. כשבירך ברכת 'אשר יצר', היו יכולים לראות באיזו רצינות ובאיזו כוונה הוא מברך. וכך היה מספר: "אצל רבי שלמה מזוועה זי"ע ראינו, שהיה מברך אותה במתיקות ובמתינות, כשהוא חובש מגבעת ולובש מעיל עליון. פעם הבחין שאני מתבונן בו בשעת הברכה, ואמר לי: 'אתה מתפלל על כך שאני לובש מעיל עליון? היה ראוי ללבוש בגדי שבת, מרוב שמחה והתפעלות מנפלאות הבורא!'"

וכך היה רבי שלמה אומר תמיד: ההודיה בברכה זו היא על טובה גדולה ועצומה: ברגע זה עברתי ניתוח מורכב של ניקוי הגוף מן הפסולת, וזאת - ללא הרדמה! ללא הסיבוכים שנגרמים מהרדמה, ללא הערפול וחוסר ההתמצאות שהיא גורמת, וללא כל הפרוצדורה המייגעת הכרוכה בה. חוץ מזה, את הטיפול המורכב עברתי אצל רופא פרטי, הגדול ביותר בעולם, שהוא רופא כל בשר, וכל זאת בלי לשלם פרוטה. חינוס אין כסף!

מי שלמרבה הצער טעם טעמו של חולי מעיים, כבר יודע איך מברכים ברכה זו... מי שנזקק לדיאליזה כבר לא צריך פירושים... אבל, למה לחכות למצב שיצטרך להגיע לבית החולים, חלילה וחסי! כדאי לנו לברך את הברכה מתוך הכתב במתינות ובכוונה, כבר עכשיו! בזמן הטובה, כשאנו בריאים ברחמי ה' יתברך, נעמיק בטובותיו ובחסדיו, ונודה לשמו הגדול בשמחה ובנפש חפצה!

הרה"ח ר' שמואל בריכטא זצ"ל סיפר כי פעם, כשהזדמן לו להתארח בביתו של יהודי בגרמניה, סיפר לו המארח: כשהייתי נער חשקה נפשי לנסוע לגליציה, כדי לראות ולו פעם אחת את הרבי מצאנו, מרן הדברי חיים זי"ע. הייתה זו נסיעה ארוכה ומעייפת בתנאים קשים, ואבי זי"ל הסכים שאסע, אך בתנאי שאהיה שם יום אחד בלבד, ומיד אחזור הביתה.

קיבלתי את התנאי. כשהגעתי לצאנו וניגשתי לראות את פני הרבי, עצרו אותי המשמשים

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארץ ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 00-330-3900-489 • מבלגיה 00-380-844-28
מדורם אפריקה 87-551-8521 • מארגנטינה 3988-4031 • מאוקראינה 380-947-100-633 • קו נשנים - שלוחה 4 בתפריט הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

בעשר שעות ועוד עשר דקות

באחד הערבים, אני מלווה לביתו יהודי עיוור בשם ר' חיים. אנחנו עושים את דרכנו חזרה מתפילת מעריב, והפלאפון שלו מצלצל. "זו תזכורת", אומר לי ר' חיים. "מעכשיו במשך שעה עליי לשמור על עצמי מלשון הרע. קיבלתי עליי את השעה הזאת לחיזוק בשמירת הלשון".

הרעיון היה לי מוזר, והוא, על אף שלא ראה את הבעת פניי, הרגיש שזה מוזר לי. "אתה חושב שזה רעיון מגוחך", הוא הביע את מחשבותי, "שהרי, צריך לשמור על הלשון בכל הזמנים. איזה מין דבר הוא זה, להחליט שרק במשך שעה לא מדברים לשון הרע? וכי בשאר הזמן אין מקפידים על כך?"

"יומהי התשובה?" שאלתי.

"אז כמו שאתה שומע ממני, גם אני מבין שצריכים לשמור על הלשון תמיד, ואני מקווה שהשעה הזאת תביא איתה עוד ועוד שעות יקרות, עד שאזכה לשמור על לשוני בשלמות. ואף על פי שעדיין לא זכיתי לכך, אני בטוח שהשעה הזאת פועלת גדולות ונצורות".

"נראה שיש לך הוכחות", אמרתי לו למשמע הטון הבטוח של מילותיו.

"אכן כן", הוא אישר, וסיפר לי סיפור מצמרר:

כמו שאתה יודע, ההורים שלי גרים בראשון לציון. יש להם שכן שקוראים לו ניצן. ניצן הוא "יהודי בלב", מסורתי, אוהב את הקשר לבורא עולם ולעם ישראל. הוא לא היה שומר תורה ומצוות. לפני כשנה הוא התקשר אליי כשהוא משתנק בבכי. בקושי הצלחתי לשמוע את הקול שלו, עד שסוף סוף הוא אמר לי: "אני רוצה לשמור את התורה והמצוות. אני מקבל על עצמי להיות יהודי חרדי וירא שמיים עם כל הפרטים!" הוא ביקש שאעזור לו למצוא את האנשים המתאימים שידירכו אותו בדרכו. הוא לא מעוניין בהדרגה, לא מחפש קולות; רוצה להיות יהודי אמיתי כמו שכתוב בתורה.

לשאלתי מה הביא אותו להחלטה נחרצת כזאת, סיפר לי ניצן את קורותיו בשבת האחרונה.

כמו שאמרתי לך, בסך הכול הוא היה אוהב יהדות, ואמנם לא שמר שבת, אך ביום מן הימים החליט לקבל על עצמו שמירת שבת מהשעה שנים עשרה שביליל שבת, עד השעה עשר שבבוקרה של שבת. כל מי שמע על הקבלה הזאת, אמר לו שזה לא עובד ככה: אי אפשר לומר שהוא שומר שבת, שהרי הוא מחלל אותה רחמנא ליצל. אנשים גערו בו, 'מה זה הדבר הזה, לעשות את כל המלאכות מכניסת השבת ועד חצות, ומעשר בבוקר ועד מוצאי שבת?! הרי הקב"ה מחליט מתי מתחילה השבת ומתי היא מסתיימת, ולא אתה!'

אף אחד לא העריך את הקבלה שלו. יהודים יראים טענו את האמת, על פי ההלכה, שזה לא נקרא לשמור שבת, ושם נעשה אפילו רק מלאכה אסורה אחת ברגע יחיד מתוך שבת שלמה, זהו חילול שבת. לעומתם אמרו חברי החילונים, שזו לא חוכמה להיות צדיק בדיוק בשעות שהוא ישן... אבל ניצן הרגיש שבזה הוא עושה משהו לכבוד בורא עולם. זו הייתה הרמה שלו, ושם הוא עמד. נשמה יהודית מתגעגעת.

באותו ליל שבת שלפני השיחה שלו איתי, הוא נסע עם חברים במכונית, רחמנא ליצלן. השעה כבר הייתה אחרי 11:30, והוא אמר לחברים: "עוד מעט, בעשרה לשנים עשרה, אני יורד מהאוטו, כי משתים עשרה אני כבר חייב לשמור שבת". הם ניסו לשכנע אותו להישאר איתם, "בשתיים עשרה ורבע כבר תהיה בבית!"

"אבל אני חייב לשמור שבת כבר בשתיים עשרה".

מישהו הציע לו שישלים את הרבע שעה אחר כך, וישן עד עשר ורבע בבוקר... אבל ניצן לא הסכים. "אני לא עושה צחוק מעצמי. קיבלתי עליי שמירת שבת מהשעה שנים עשרה, ואני לא זו מזו. ואני יורד כבר בעשרה לשנים עשרה, כדי לא להיכשל בחילול שבת".

זה היה דו שיח כל כך מוזר, איך זה שיהודי שמחלל שבת בפרהסיה, ונוסע ברכב

נסיעת בכורה

כבר מזמן רציתי שיהיה לי אוטו שיכיל את כל הבוקסות, בלי שאיאלץ לדחוס אותן יותר מדי. אני עובד בענף ההגברה, וערב אחר ערב, ולפעמים דווקא בשעות הבוקר, אני משנע ברחבי הארץ את הבוקסות והרמקולים, עמודי ההגברה וחוטי הקשר, מכונת המיקסר וההקלטה, ועוד כל מיני עזרים משמעותיים ויקרים. ובכן כאמור, כבר מזמן הגעתי למסקנה שאני צריך להחליף את הרכב, ולרכוש טנדר גדול שמתאים להובלת המטען הכבד והיקר. והנה בשעה טובה ומוצלחת, אחרי בירורים מייגעים והוצאה של סכום לא מבוטל בכלל, קניתי את הטנדר הנחשק. באותם רגעים של התרגשות, בשעת הקנייה שסוף סוף יצאה לפועל, קיבלתי על עצמי כי הטנדר הזה לא יתחיל לעבוד לפרנסתי, לפני שיעשה משהו למען שמו יתברך. החלטתי לחנוך את הטנדר במעשה של חסד. בפעם הראשונה שהוא יתגלגל על הכביש, הוא יסע כדי לעזור ליהודי!

ראיתי בזה סגולה להצלחה, וממש התאמצתי כדי שזה יקרה. פרסמתי מודעות, והייתי בטוח שאנשים יקפצו על המציאה. חשבתי שיהיה ארגון חסד שישתמש בשירות לחלוקה של מוצרי מזון. כל היום אני שומע על אנשים שצריכים להוביל חפצים מכאן לשם ומשם לפה, והם ישמחו בוודאי לחסוך בדמי ההובלה. אבל, עובר יום ועוד יום, האוטו עומד בחניה שלייד הבית שלי, ואיש אינו מתקשר לבקש את חסדי...

הייתי בבעיה. מבחינתי הטנדר לא נחנך, ואיני יכול לנסוע בו. בתחילת השבוע הבא יש לי אירוע, תכננתי להשתמש ברכב החדש כדי לשנע את מערכת ההגברה, אבל עדיין לא מצאתי יהודי שאוכל לעשות עימו חסד.

היה כבר יום חמישי, והייתי ממש לחוץ. מה יהיה? אני מוכרח נסיעת חסד! ישבתי במושב הנהג של הטנדר, והתפללתי לה: שישלח לי יהודי הגון, כדי שאוכל לעזור לו. השעה הייתה שבע בערב. לפתע דופק על החלון יהודי שיצא מהכולל הסמוך, והנה הוא שואל אותי: "אני רואה שיש לך טנדר של הובלות. אולי אתה מוכן לעשות הובלה של דירה, בשלוש מאות שקל?"

אלמלא הג הנמוך של הטנדר, ואם לא שאני כבר לא צעיר כל כך, הייתי קופץ משמחה. "כן כן, בטח", אמרתי לאברך הזה, "לאן אתה צריך?"

הוא נתן לי את הכתובת שלו, ואמר לי שהוא צריך לעבור דירה, וכבר שבוע מחפש מישהו שיסכים לעשות לו הובלה. "אני לא יכול לשלם יותר משלוש מאות שקל", הוא התנצל, אבל אני כבר הייתי בשלב הבא: "תיכף אני מגיע לכתובת שלך. תעשה טובה, תקרא לכמה אנשים שיסבחו מה שצריך ויקשרו הכול היטב".

הוא השיג אנשים והוריד את החפצים, וכשהגעתי

השלוחה לשמיעת

הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

6176* שלוחה 2 ואחר כך 9

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

העלונים שלכם הם בשבילי נר לרגלי. הם מעניקים לי חיזוק עצום, ובעיקר עוצמה שאין כדוגמתה - לצעוד בבטחון אל מול ההווה והעתיד, ולהישאר תמיד שלוו ורגוע, ללא קשר לנסיבות. בימים האחרונים תקפו אותי לפתע כאבי ראש עזים, ולא ידעתי האם עליי לפנות לעזרה רפואית. בטרם עשיתי כל צעד אחר, החלטתי ליישם את עיקרי הדברים שלמדתי מהשיעורים מהעלונים: להתחזק באמונה ובבטחון, להישאר רגוע. תוך זמן קצר נמוגו כאבי הראש לחלוטין. זו הייתה תזכורת ענקית לעוצמתן של האמונה והביטחון.

מפיצים אמונה ורואים ישועות

לפני תקופה עברנו תאונה קשה, והדבר גרר בעקבותיו הוצאות כספיות עצומות. כיוון שכספי הפיצויים התעכבו ולא הגיעו, המצב הכלכלי הכביד עלינו מאוד והכניס אותנו למצוקה אמיתית. כסגולה לישועה תרמנו סכום נכבד להפצת האמונה והבטחון. באופן בלתי צפוי ומרגש, ימים ספורים לאחר מכן קיבלנו את הבשורה המשמחת כל כך: הפיצויים אושרו, והם כבר בדרך אלינו!

בליל שבת קודש, מדבר על כך שהוא לא רוצה לחלל שבת... ושהוא אפילו מקדים, ומתחיל את שמירתה עשר דקות קודם... זה רק מראה לנו כמה שווה כל מאמץ של כל יהודי בכל דרגה להתקרב לקב"ה. הרי זה עוון נורא. זה אסון. אבל הוא, שלא ידע כלום, בשבילו זאת הייתה הקרבה אמיתית.

ניצן ירד מהאוטו בשעה עשר דקות לשטים עשרה. הוא תר כה וכה, ומצא ספסל. ניתק את הפלאפון והתיישב. אנשים שאלו אותו אם הוא צריך עזרה, אולם העזרה שהם הציעו לא התאימה לו. הם היו מוכנים להסיע אותו ברכב או לתת לו להתקשר, אבל הוא שומר שבת! לכן הוא אמר "תודה, אני מסתדר", ונשכב לו לישון על הספסל.

כך הוא ישן ברחוב, באין לו אפשרות אחרת. בבוקר, כשהגיעה השעה עשר ודקה, הוא הדליק את הטלפון, הזמין מונית ונסע הביתה, רחמנא ליצלן. בבית קיבלו אותו בהתרגשות מוזרה. בני המשפחה צעקו ובכו. בתחילה הם פשוט לא האמינו שהם רואים אותו, ואחר כך התנפלו עליו כאילו לא ראו אותו שנים. הוא עמד המום ושאל, "אני לא מבין, מה קורה פה?" ואז התברר לו כי הוא ניצול יחיד מתאונה מחיריה שאירעה אתמול בשעה 23:55. חמש דקות אחרי שהוא ירד מהאוטו אירעה תאונה קשה למכונית שבה הוא נסע, וכל יושביה נהרגו. בביתו כבר התאבלו על מותו, והנה הוא עומד מול עיניהם, חי וקיים.

"זה זעזע אותי לגמרי", אמר לי ניצן בטלפון. "הרגשתי כמה חשובה השמירת שבת שלי אצל אבא שבשמיים. ובינינו, אני יודע שזה לא ממש נקרא לשמור שבת. מהיום אני רוצה לשמור שבת כהלכתה, ובכלל, לשמור את כל המצוות. אתה מוכן לעזור לי...?"

ר' חיים סיים את הסיפור המטלטל, ואמר לי, "אתה רואה? גם מזמן קצר של שמירת מצווה יש נחת בשמיים, ואני מאמין שגם שעה אחת של שמירת הלשון שווה הרבה".

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 228.)

לא קרה לי כלום

הזמנתי ארוחה חלבית לי ולחברי. והנה ניגש אליי אברך עם כל המשפחה שלו, שבעה ילדים בלי עין הרע, והוא שואל אותי, "אני יכול לשאול שאלה לא שגרתית?"

הסתקרנתי. "מה השאלה?"

הוא היה קצת נבוך, ראיתי עליו. ואז הוא אמר, "הבטחנו לילדים שנקנה להם כאן משהו טעים, אבל לא חשבתי שזה יעלה כל כך הרבה. הזמנתי מנות לכולם, וחסרות לי שתי מנות לשני ילדים".

הוא לא המשיך. ראיתי שקשה לו, והבנתי בדיוק מה הוא רוצה. חשבתי לעצמי, למה שאני אממן שתי מנות?! מה קשור אליי כל הסיפור שלו?! אני לא איזה עשיר שנפרד בקלות מעשרות שקלים בשביל מנות אוכל למישהו אחר. אבל אמרתי לעצמי שזו צדקה. הוצאתי שטר מכובד ונתתי לו. האברך שמח מאוד והודה לי בכל לב, ואני שמחתי שקיימתי מצווה.

עשרים דקות עברו. חברי ואני פנינו לצאת מהמקום, ועברנו דרך מחסום שדורש התכופות. משהו בתנועה שלי היה קצת מסורבל, ואני איבדתי שיווי משקל, ונפלתי.

זו נפילה מסוג הנפילות שעלולות להסתיים בבית חולים, בחדר ניתוח. הייתי ממש מבוהל. איני צעיר, ובגיל שלי נפילה כזאת היא מסוכנת מאוד. קראתי לחברי שיעזור לי. הוא הושיט את ידיו, והפעיל את כל הכוחות כדי לסייע לי לקום. והנה אני נעמד, הולך, ומגלה שלא קרה לי כלום! נפילה חמורה הסתיימה ללא פגע!

אני בטוח שזכות הצדקה שנתתי מעבר להרגלי, היא שעמדה לי והצילה אותי. (ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 229.)

לכתובת, האברך הזה, יחד עם החברים שלו, העמיסו רהיטים, ארגזים ואת כל הנצרך. משם המשכתי לעוד כמה כתובות, כדי

לאסוף עוד מוצרים חשובים שהוא צריך בבית

החדש שלו, וכל הזמן שמתי לב שהוא בודק אותי

ומחכה שאגיד משהו. בסוף הוא שאל, "בטוח שיספיקו

שלוש מאות שקל? במוצאי שבת ביררתי כמה עולה הובלה, ואמר לי ששלוש מאות ש"ח מספיקים להובלה של מוצר אחד. אם רוצים להעביר דירה זה עולה כמה אלפים, ואני גם ביקשתי ממך לנסוע לעוד כמה כתובות".

"הכול בסדר", עניתי לו, "הלאה. לאן?"

נסענו לדירה החדשה, ושם ביקשתי שיראה לי בדיוק איפה הבית. חיכיתי בנחת שיפנו את הכול, וגם עזרתי במה שיכולתי. כשהאברך הוציא את הכסף כדי לשלם, אמרתי לו שישאיר את הכסף אצלו. הסברתי שאני בכלל לא נהג הובלות, אלא מתעסק בהגברה. פשוט קניתי טנדר, וחיפשתי יהודי כדי לעשות איתו חסד. כל המפגש שלו איתי היה כל כך שמיימי ומרגש: הוא התפלל כבר כמה ימים שהקב"ה ישלח לו הובלה שיוכל לשלם עליה, ואני לעומת זאת התפללתי כבר למצוא מישהו שצריך אותי.

"אם אתה בכל זאת רוצה לשלם לי", אמרתי לו, "קח אותי לכולל שלך, ותן לי שלוש דקות לדבר עם האברכים".

ולמה כל כך רציתי לדבר בפני אברכי הכולל? כי ראיתי את האברך הזה, ואת שלוש מאות השקלים שכל כך התאמץ להביא, ושמי יודע מאיזו פת חסך אותם. ראיתי שגם אחרי שבוע של חיפושים, וגם אחרי שהבין שאין סיכוי שימצא הובלה במחיר הזה, לא הייתה לו כל אפשרות להוסיף עליהם. ואני - רציתי לעזור, פשוט לעזור לו ולחבריו שמתמודדים כמוהו, וללמד אותם משהו מהניסיון שלי, שאולי הם עדיין אינם יודעים אותו.

סיפרתי לאברכים שלפני כמה שנים הייתי מסובך בחובות ולהם ריביות ענק, בלי שום כיוון איך אני יוצא מהבור הזה. יום אחד, ברחמי ה', התגלגל לידי ספר שעוסק בעניין ברכת המזון. מה אומר לכם? פקחתי עיניים! עד אז לא ידעתי שברכת המזון בכוונה היא סגולה לעשירות. קראתי את הספר בעיון רב, והוא נתן לי מבט אחר לגמרי על המצווה של ברכת המזון. התחלתי לברך בכוונה מילה במילה, ותוך תקופה קצרה סגרתי את כל החובות וממש עליתי כלכלית. סיימתי ואמרתי, שאני רוצה שגם שאר הציבור יתחזק בברכת המזון ותהיינה לו ישועה ופרנסה בשפע.

אני חושב שמעבר לעניין של ברכת המזון, חשוב שיבינו דבר אחד: לא העבודה מביאה את הכסף. יכולתי לעבוד מבוקר ועד ליל, ולהישאר עם החובות. בשביל להתפרנס צריכים סייעתא דשמיא! רק זה. ולכן גם שווה לי לחפש יהודי כדי לעשות איתו חסד. זה שווה יותר מכל הרמקולים גם יחד...

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 230.)

קח גם אתה שותפות קבועה בהפצת "ההשגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העיניים

התקשרו עכשיו למוקד הישועות **02-6313-742**

או בקו השגחה פרטית **02.30.11.300** | שלוחה 6

בעמדות נדרים פלוס
ע"ש השגחה פרטית

משלוח בדואר
ל.ת.ד. 5475 ירושלים

העברה לבנק לאומי
חשבון 57390056

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה "במוקד הפצה"

לעילוי נשמת ציון בן סולטנה למשפחת בן שושן

לע"נ יוסף בן יששכר דב ורייזל ומלכה בת סולטן ועזיז

הפצת האמונה

מעולם לא היתה קלה יותר

זכויות אינספור מובטחות לכם מפתחת מוקד עלוני השגחה פרטית

חולמים להפיץ את עלון השגחה פרטית?

אין לכם זמן?

אנחנו נעשה את השליחות בשבילכם

לפתיחת מוקד חייגו *6176 שלוחה 4\2

המוקדים החדשים שנפתחו:

אשדוד | רובע ט
אשקלון | שכונת עיר היין
בית שמש | נהר הירקון
בני ברק | האדמו"ר מבלז
בני ברק | רח' דב הוז
ירושלים | שכונת קטמון
ירושלים | נווה יעקב
ירושלים | שטראוס
ירושלים | רח' הירשלאר
כפר סבא | רח' הקשת
(בית כנסת ע"ש קנייבסקי)

לשונם הזהב

השגחה פרטית בספרים הקדושים

הנס והטבע

אמרו רבותינו ז"ל: "אם עושין לאדם נס, מנכין לו מזכיותיו". ובודאי לפי גודל הנס כן יהיה ניכוי הזכויות יתרה.

גם ידוע ששם הוי"ה ב"ה פועל למעלה מן הטבע, ומצידי אין הפרש בין דבר טבעי לדבר שאינו טבעי. וכמו שכתב הרב 'בינה לעיתים' על פסוק "מאת ה' היתה זאת", כלומר: דבר הווה ורגיל, אף על פי שהוא הפך הטבע, ורק "היא נפלאה בעינינו" אנחנו התחננו. אבל שם 'אלקים' הוא פועל בטבע דווקא, לכן 'אלקים' עולה מספר 'הטבע' ונכונת בספרי המפרשים ז"ל.

ולכן בתו של רבי חנינא בן דוסא הייתה עצבה, כי היא ראתה שכבר נעשה הנס שהדליק החומץ, ונעצבה, כי אמרה: "מי יודע כמה זכויות יכני לי בעבור נס פלאי כזה?" ואמר לו אביה: "מאי אכפת לך? דאצלנו לא יש ניכוי זכות. כי הנהגתנו היא על ידי שם הוי"ה ב"ה, ששם אין הפרש בין טבע

ללא טבע. כי לגבי דידן, מי שאמר לשמן וידליק יאמר לחומץ וידליק, שהדלקת החומץ לגבי דידן חשיבה כמו הדלקת השמן, מאחר שהשפעתנו והנהגתנו היא באותיות שם הוי"ה דווקא, ולא בשם 'אלקים'. ואם כן, מאי אכפת לך ממעשה ניסים? הכל שווה".

(בן יהודה)

סגולה נפלאה

ובאמת הוא עניין גדול וסגולה נפלאה להסיר ולבטל מעליו כל דינין ורצונות אחרים, שלא יוכלו לשלוט בו ולא יעשו שום רושם כלל. כשהאדם קובע בליבו לאמור: "הלא ה' הוא האלוהים האמיתי ואין עוד מלבדו יתברך שום כוח בעולם וכל העולמות כלל, והכול מלא רק אחדותו הפשוט יתברך שמו". ומבטל בליבו ביטול גמור ואינו משגיח כלל על שום כוח ורצון בעולם, ומשעבד ומדבק טוהר מחשבתו רק לאדון יחיד ברוך הוא - כן יספיק הוא יתברך בידו, שממילא יתבטלו מעליו כל הכוחות והרצונות שבעולם, שלא יוכלו לפעול לו שום דבר כלל.

וגם יגזור אומר ויקם לו, לפעול עניינים וניסים נפלאים היפוך סידור כוחות הטבעיים, כיוון שמשעבד ומדבק טוהר אמונת לבבו באמת בל תימוט רק לו יתברך לבד, ואצלו יתברך הכול שווה, כל רגע, לפעול בסידור הטבע שקבע או היפוך סידור הטבע, כמו שמצינו ברבי חנינא בן דוסא, שהיה גזר אומר, ופועל כפי רצונו כל עת, היפוך סידור הטבע, כאומר: "מי שאמר לשמן וידליק יאמר לחומץ וידליק", רוצה לומר, הלא אצלו יתברך שווה זה כמו זה, כנ"ל, וכן הספיק הבורא ברוך הוא בידו. וכהנה רבות איתו, כמובא בש"ס מנפלאות ענייניו.

(נפש החיים שער ג' פ"ב)

נס החומץ

התנא רבי חנינא בן דוסא חד בי שמישי פעם אחת בערב שבת חזייה לברתיה דהוות עציבא ראה את בתו שהיא עצובה. אמר לה רבי חנינא: בתי! למאי עציבת מדוע את עצובה? אמרה ליה: כלי של חומץ נתחלף לי בכלי של שמן, ובמקום בשמן הדלקתי ממנו בחומץ אור נר לשבת. אמר לה רבי חנינא: בתי, מאי מה איכפת לך? מי שאמר לשמן וידליק, הוא יאמר לחומץ וידליק. תנא למדנו, היה הנר דולק והולך כל היום כולו, עד שהביאו שהדליקו ממנו מאותו נר אור נר אחר להבדלה.

(מסכת תענית דף כה, א)

ויכול לראות מסוף העולם ועד סופו ולשמע כרוזים של מעלה. וזה היה מדוגות מרן אלוקינו, אור ישראל, הבעש"ט בתכלית. ועל ידי זה ראה מסוף העולם ועד סופו, ושמע כרוזים של מעלה, ועשה אותות ומופתים לעיני כל ישראל, ושינה כל הטבעים, כמו רבי חנינא בן דוסא, והכול בדיבור פיו.

סיפר צדיק אחד, תלמיד מרן הבעש"ט, למו"ח מוה"ר אברהם מרדכי הצדיק מפינטשב, שהלך עם מרן למקווה בימי החורף בעת קור גדול, אשר מן הגאות נמשך הגליד הנקרא סאנפיל, והמקווה נתחמם תיכף על ידי ייחודים ועניין. זה היה יכול כל בית מרן הבעש"ט לחמם המקווה בחום גדול, ועמד במקווה איזה שעות עד שהתחיל הנר לטפוף ולכבות, ואמר לו: "דארנע [שוטה], קח סאנפיל [קרח] מן הגג והדלק, מי שאמר לשמן וידליק יאמר לזה וידליק". וספר שהיה דולק והולך עד שהלך עמו לביתו אחר שעה ושתיים, וכשבא לביתו נשאר מעט מים בידו. וכן עשה כמה דברים נפלאים, לא נראה ולא נשמע מימות התנאים רשבי ורחבי"ד ובריהם. וכל זה על ידי דבקותו בכל רגע באלוקיו.

(נוצר חסד פ"ו)

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (עדיפות תינתן למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לענייני דינא) | במייל 023011300@gmail.com | בפקס 02-6599189

נקודה מתוך שיעורי המופלא של

הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א

כבן המבקש מאביו

את עניין הבכיה כחטא: "כי בכיתם באזני ה' מי יאכילנו בשר". יש להבין מה רע יש בבכי; הרי הוא השתכחות לפני ה', ואדם בוכה כשהוא מתפלל ומבקש את צרכיו, ומהו החטא שבכך? מורה לנו האור החיים הקדוש, כי הבכי מעיד על חוסר ביטחון. על בני ישראל היה לבקש מה' כבן המבקש מאביו את כל אשר תתאוה לו נפשו. וכך לשונו: "לצד שהבכי יורה על חיסרון המוחלט בשלילת ההשגה, שאם לא כן היה להם לשאול מה' כבן השואל מאביו את אשר תתאוה נפשו, ומהו שבכו יורה כי הדבר מוחלט אצלם כי ה' אין לו כוח ח"ו לתת שאלתם".

דברים אלו מורים לנו דרך בעניין התפילה: התפילה צריכה להיות מתוך ביטחון, ולבקש מה' כבן המבקש מאביו מתוך ביטחון שימלא לו את כל חפצו.

וה' יעזרנו ושיפתחו לנו שערי פרנסה בהרחבה ובשפע גדול, אמן.

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים ב'קו השגחה פרטית'

התפילה היא המפתח לפרנסה, תמיד ובכל יום. עלינו להתמיד ולהתפלל שוב ושוב, כדי להמשיך ולהשפיע עלינו שפע של פרנסה. לא בכדי נכתב בשולחן ערוך (א, ה) שטוב לומר פרשת המן מדי יום.

התפילה אינה רק בקשה, שתיגזור עלינו פרנסה טובה. למעשה, גם אם כבר נגזרה פרנסה טובה, אי ההתמדה בתפילה עלולה לעכב את הגעת השפע. כפי שאנו למדים בספר מאור עיניים (פרשת ואתחנן ד"ה במסכת תענית), פרנסתו של כל אדם נובעת מעולמות עליונים, ומשתלשלת לעולם הזה מעילה לעולל, דרך כמה עולמות. בכל אחד מהעולמות הללו, ההשפעה עלולה להתעכב בשל המקטרגים, ודנים שוב האם האדם ראוי לשפע. דווקא על ידי התפילה אנו ממשיכים ומורידים את השפע המיועד לנו לעולם הזה.

בפרשת בהעלותך אנו לומדים על חטאם של בני ישראל בבקשם בשר לאכול. הכתוב מדגיש

שיעורי הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א נמסרים פעם בשבועיים באידיש ופעם בשבועיים בעברית, בשלוחה 2 < 3 (לאחר בחירת השפה)

העלון יצא לאור גם באידיש אנגלית וספרדית
לקבלת העלון במייל 023011300@GMAIL.COM

לשליחת סיפורים במייל: hphp6176@gmail.com

